Ha az élet egy célszerű terv része volt, nem talált mintát számára. És mégis a legmélyebb árnyékból virágzott ki az egység és a bátorság ikervirága. Emberek, akiknek földjén minden elpusztult, nekivetették vállaikat és reménységgel tekintettek előre egy másik vetés és aratás felé. A házakban, amelyeket megérintett a fekete angyal szárnya, az életért folytatott harc kitartóan ment tovább. Volt valami legyőzhetetlen, rettenhetetlen az emberi lélekkel kapcsolatban. Valami, ami soha sem tud megsemmisülni. Egységgel és bátorsággal - "megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket." Ámen.

MEZEI CSABA

EGYNYELVEN BESZÉLÉS

ApCsel 2,6

Mindig kételkedve olvastam a pünkösdi történetnek azt a részét, hogy a zúgás következtében "mindenki a maga nyelvén" hallotta beszélni az apostolokat. Napjaink embere tisztában van azzal, hogy a világon nagyon sok nyelv létezik, s aligha hiheti el, hogy pünkösd alkalmával az apostolok olyan nyelven beszéltek volna, amit mindenki megért. Ha nyelvészeti úton közelítünk a kérdéshez, azt felelhetnénk, hogy az apostolok több nyelven mondták ugyanazt, s ezért értették meg az idegenek is. Ezt olvashatjuk ki az ApCsel 2,4-ből is.

Akik idegen nyelveket tanultak életükben, elmondhatják, milyen nehéz, körülményes elsajátítani egy idegen nyelvet. Hogyan tanulhatták volna meg rövid idő alatt az apostolok az idegen nyelveket? Mi lehet a magyarázata a pünkösdi nyelveken való szólásnak? Talán csoda történt? Ha igen, miért pont akkor, miért nem történt azelőtt, vagy azután is valami hasonló?

Ezeken a kérdéseken töprengve, eszembe jutott egy ószövetségi történet: a Bábel tornya. A torony építését megelőző időszakról azt az érdekes feljegyzést találjuk, hogy: "Az egész földnek egy nyelve és egyféle beszéde volt." Ez egy olyan eszményi állapot, melynek megvalósításáról csak álmodni mer az emberiség. Hiszen ha azt mondjuk: "az egész földnek egy nyelve volt", ez azt jelenti, hogy mindenki megérthetett mindenkit. Ha azt vesszük figyelembe, hogy: "...egy beszéde volt" az egész világnak, ebből nyilvánvalóan következik, hogy mindenben egyetértettek. Ez a tulajdonképpeni egynyelven beszélés.

Az egynyelven beszélés gondolata talán soha sem volt égetőbb kérdés, mint ma. Nyelvészek keresik a lehetőséget, hogy könnyítsenek az emberközi kapcsolatokon, gyorsítsák a hírek és adatok áramlását. Kitaláltak egy nyelvet, mely a jövő kommunikációjának nyelve kívánt lenni, az eszperantót. Nagy volt a lelkesedés, aztán a nyelvfejlesztő program abbamaradt. A nagyhatalmak nemzeti nyelveit tanuljuk és próbáljuk beszélni azért, hogy kitörjünk az elszigeteltségből és kapcsolatot teremtsünk a fejlett világgal, annak kultúrájával.

Szeretnénk egynyelven beszélni a világgal. Eszményi állapot, mely felé küszködve törünk, de el nem jutunk teljességgel.

Mi maradhat számunkra: a lemondás, a beletörődés? Vajon ezt a lehetőséget végképp elveszítettük? Felteszem a kérdést: mi távolítja el az emberiséget az egynyelvűség, az egyetértés áldásos állapotától?

Az Ószövetség a Bábel tornyának történetével magyarázza a nyelvek "összezavarását", sokféleségét. A bábeli gondolat, a gondolkodó emberiség válasza - Jézus előtt 2200 körül - a nyelvek kialakulásának kérdésére. Érdekes, hogy a bibliai történet egy eszményi állapot elveszítésével magyarázza a nyelvek kialakulását. Ez a negatív látásmód - szerintem - nem arra teszi a hangsúlyt, hogy valójában létezett-e az egynyelvűség, hanem az eszményi állapot elvesztésének okára. Ezzel el is érkeztünk az első nagy kérdés megválaszolásához. A Bábel tornya történetének válasza erre a kérdésre az emberi dicsőségvágy, az emberi nagyravágyás, az Istennel való szembeszegülés, melynek következtében Isten összezavarta a népek nyelvét. Napjainkban szintén ez okok miatt nem tudunk egyetérteni, "egy nyelven beszélni." Napjainkban is láthatjuk a megnemértés Bábel tornyát.

Pedig emberi történelmünk megismerte a pünkösdöt, annak igazi közösségformáló erejét. Több mint 2200 év kellett elteljen, amíg a bábeli reményvesztettség - egy különös zúgás következtében - az emberi egyetértés nagy lehetőségévé válhatott.

A pünkösdi nyelveken való szólás a lélek hangjában leli magyarázatát. Amit lélekből, lélekkel áthatottan mondanak az emberek, az mindenki számára érthető, mint ahogy egyetemes a szeretet érzése, megérzése és kifejeződése, mert ez a lélek legfőbb ismertető jele.

Petrozsényban történt velem, testvéreim, hogy egy temetési szertartás alkalmával azt vettem észre, hogy a gyászoló gyülekezet túlnyomó többsége nem tud magyarul, nem érti a beszédet. Amikor azonban imádkozni kezdtem, ez a gyülekezet megérezte, hogy most ima hangzik el. Meglepetésem csak akkor lett igazán nagy, amikor a kápolnából kijövet egy román ember megköszönte a szép imádságot! Kissé zavart voltam, de később megértettem: a lélek műve volt, hogy ők a magyarul mondott imádságot magukénak hallották. Ez a csodálatos lélek, mellyel nagyszerű művét Isten véghezviszi.

Minden műalkotásban, ha valóban művészi, benne van valami isteni ihlet, indíttatás; valami, ami örök értéket ad a műnek és ettől válik mindenki tulajdonává. Beethoven német volt, de az egész világ érti zenéjét és magáénak vallja mindmáig. Liszt Ferenc nem tudott magyarul, de az ő zenéje úgy tudott "magyarul", hogy arról az egész világ tudta, hogy magyar és mégis magáénak fogadta. Chopin lengyel volt és szívünkbe lopta a polkát, amit ma az egész emberiség magáénak vall. Brahms pedig úgy tudott német létére magyar zenét komponálni, hogy a Magyar táncokat ma egy világ megérti, szereti és magáénak tartja.

Így hallhatjuk meg idegenektől a mi nyelvünkön való beszédet, de így hallhatja meg az idegen is azt, ami több, mint egy népnek lelki értéke, ami minden népek nyelvén szól, mindenki hallására. Csak ne legyünk a Bábel torony magaslatában, elutasítva eleve a megértést, egyetértést.

A képzőművészet nagyjai: Leonardo da Vinci, Rembrandt, Van Gogh, Munkácsy és még sokan mások, műveikben rejtették el azt az isteni szikrát, mely örök értéket kölcsönöz az emberi alkotásnak. Ha lélek van a műben, nem kell magyarázat, nem kell kritikus. A művészethez jobban értő ember megérzi a lélek munkáját a mesterműben és méltatja az arányokat, formákat, csodálja a képen elért térhatást, az árnyékok szerepét, a színek szinte megmagyarázhatatlan árnyalatait és mindezek együttes harmóniáját.

Egy átlag műkedvelő talán nem tudja feltárni, részletbemenően elemezni a festményt, de érzi, hogy valami megragadja, leköti figyelmét, kiemeli zajos, gondoktól terhelt életének környezetéből, s egy pillanatra lelki békét teremt, melyben egész emberi valója megnyugszik. Érzi, hogy valami különös hatást gyakorol rá a kép, hisz amit lát, azt lélekben is érzi.

A festészetben járatlan embert is megragadja és gondolkodóba ejti egy remekmű. Nem tudja mit kell megfigyelni egy festményen, de látja, hogy szép, és ezt a szépséget lelkében szintén megéli.

Mindenki a "maga nyelvén" hallja a zenét, mindenki a maga szemével látja és érti meg a művet. A műalkotás fényjele a lélek munkája, az isteni ihletés.

Az első pünkösdünk Isten műalkotása, az egyetértés vallásának megteremtése. Az isteni lélek ott volt a zúgásban, ott volt a beszédben és nem tűnt el, hanem testet öltött a frissen megalakult egyházban. A pünkösdi nyelveken való szólásnak ez a magyarázata. De ez a bizonyos értelemben vett "csoda" nem csak az első pünkösd alkalmával történt meg. Egész életünk "bábeli toronyépítés" és "pünkösdi csoda" között zajlik.

Bábel-torony a volt Jugoszlávia. Hiába beszélnek egy nyelvet, nem értik meg egymást. Miért? Nem tudják, mit jelent a pünkösd. Bábel tornya Románia parlamentje. Itt is hiányzik a lélek, nem értik a tiszta beszédet, minden szó mögött más értelmet keresnek. Rágalom rohamokat indítanak a gyengék és védtelenek felé. Pedig a mi társadalmunknak is volt nemzeti-politikai pünkösdje 1989 decemberében. Akkor mindenki hallotta, hogy "Dunának, Oltnak egy a hangja." De jöttek a nemzeti gyűlölet bábeltoronyépítői és a lelketlenség sivatagában senki nem érti "a másnak nyelvét".

Megannyi Bábel-torony a sok viszálykodás a világon, de azért pünkösdök is vannak, hála a jó Istennek. Amit Isten lelke megérintett, ott egyetértés és béke van. A pünkösd az egyedüli dolog, melyet mi emberek nem az értelemmel, hanem a lelkünkkel fogunk fel. Ma is folyik Isten pünkösdi munkája, hiszen több millió "beszéli a kereszténység nyelvét", de még mindig nem elegen, még mindig vannak érthetetlen "toronyépítők"...

Pünkösd ünnepe kérdéseket tartogat számunkra is. Mennyi idő telik el életünkben a bábeli toronyépítéstől a legközelebbi pünkösdig? Vajon most, e pillanatban hol tartunk? Építjük-e a tornyot, hiúságunk, értetlenségünk és összeférhetetlenségünk merev, magas tornyát, vagy odafigyelünk a pünkösdi lélek zúgására?

Ha őszintén magunkba szállunk, válaszolni tudunk e kérdésekre. A kérdésekre adott válaszokban pedig ott rejlik egyéni életünk pünkösdi ígérete. Ragadjuk meg az alkalmat, hogy, lelkiekben gazdagodva, beszélhessük a szeretet, az egyetértés és az Istenben való bizalom egyetemes nyelvét. Ámen.

ESZMÉK - GONDOLATOK

Ahhoz, hogy sikerünk legyen, először hinnünk kell, hogy képesek vagyunk rá.

(Michael Korda)

Amiben az emberi elme hinni tud, azt meg is tudja valósítani.

(Napoleon Hill)

Nem hiszem, hogy bárminemű siker eléréséhez az állhatatosságnál van lényegesebb tulajdonság. Mindent legyőz, még a természetet is.

(J. D. Rockefeller)

Ahhoz, hogy sikeres legyen, egy nőnek jobbnak kell lennie a munkájában, mint egy férfinak.

(Golda Meir)

A győzelem pillanata túl rövid ahhoz, hogy érte élj és semmi másért.

(Martina Navratilova)

Mi már nem lehetünk olyanok, mint a gyermekek, legalább arra kellene vigyázzunk, hogy gyermekeink ne legyenek olyanok, mint mi.

(Erick Kästner)

A szerető szív a legvalódibb bölcsesség.

(Charles Dickens)

Ki a tiszta szívű? Az, aki nem szennyezi be szívét sem az elkövetett rosszal, sem a megtett jóval.

(D. Bonhoeffer)

Ha nem tanulunk meg együtt élni, mint testvérek, együtt veszünk el, mint bolondok.

(Martin Luther King)

Egy barátságos pillantás a sötétséget úgy töri át, mint a napsugár.

(Albert Schweitzer)

A szemnek is megvan a maga naponkénti kenyere: az ég.

(Emerson)

A valódi szeretet szeretet valaki iránt, akitől az ember semmi hasznot nem vár.

(Pearl S. Buck)

Állandóan arra gondoltok, amit megtarthattok vagy elveszthettek. Gondoljatok inkább arra, amit adhattok!

(Romain Rolland)

Nem az által leszünk betegek, hogy adunk, hanem hogy megtartunk.

(Antoine de Saint-Exupéry)

Kezek, amelyek sohasem simogatnak, megdermednek.

(Ruth C. Cohn)

Az emberi élet célját és boldogságát az adja: valami nagyobbra tegyük az életet önmagunknál.

(Teilhard de Chardin)